

то чу тѣзи слѣднитѣ ми думы, въсправи ся абіе и рече: — Колкото за заплащаніето на займода-вцытѣ ви, ще вы послушамъ Г. Маркызе, но кол-кото за мене, понеже бѣхъ пріятель на майкѣ ви, молихъ смирено но упорно сына на майкѣ ви, да мя има за пріятель. — Тогази азъ подадохъ рѣ-кѣ на стареца, и той мя стиснѣ за рѣкѣтъ страстно и ся раздѣлихмы.

Като ся завърнахъ въ малкѣтъ си стаи въ тѣ-зи кѣщи която не е вече моя, поискахъ да по-кажѣ на себе си че извѣстността на съвършен-ното ми осиромашаваніе не мя оборва, не мя по-топява въ уныніе недостойно за мъжъ. И тѣй прѣдприехъ да напишѣ събытіята прѣзъ този кри-тический день, и като ся постаряхъ да съхранихъ истытѣ фрази на стареца нотаръ и неговѣтъ слогъ размѣсенъ съ трѣпчивость и кротость съ недовѣріе и чувствителность, поради който, при всичкото прискѣрбіе на душѣтъ си, много пѣтя ся усмихнахъ въ умѣтъ си.

И тѣй, ето ти сиромашіята, не овази незнай-ната, гордата, поетическата, който великодушно бы тѣрпѣло въображеніето ми въ срѣдѣ пустыни-тѣ и лѣсоветѣ, но истинната която докарва нуж-ды, униженіе, лишеніе отъ независимость, и, най-лошето горчивѣтъ онѣзи сиромашіи на испаднажѣ богаты, черноносящата и която крое голытѣ си рѣцѣ когато минуватъ старытѣ ѣ пріатели. — Но дерзновение.